

omkring i Byen. Man kunde høre Folk raabe Tyges Navn til hinanden over Gaden.

Kancelliraaden lod ganske uberørt af det hele. Ved Middagsbordet underholdt han sine Brodersønner med nogle Erindringer fra sin Ungdoms Læreaar, som de ikke ved denne Lejlighed hørte for første Gang. Hans egen Søn, der nu var Bestyrer af Forretningen, efterlignede i Begyndelsen hans ophøjede Ligegyldighed som et Spejlbillede, men i Længden kunde han ikke dy sig for at blotte Gifttanden. Med Øjne, der lyste af Tilfredshed, fortalte han, at ogsaa en Slægtning af den fordrukne Sidse Rullekone efter Sigende skulde være bleven Minister.

Husets unge Datter Rosalie begreb ikke Aarsagen til den sære Stemning, der herskede ved Bordet. Hun var en køn Brunette med et frimodigt Væsen, der var Forældrene og navnlig hendes Broder til daglig Bekymring. Hun havde aldrig set sin københavnske Farbroder, og det var hende derfor — som hun sagde — saa inderlig knusende revnende ligegyldigt, at han nu var bleven Minister. De bar jo ikke engang det samme Navn.

Hun havde det i saa Henseende ganske som sine to Studenter-Fætttere, i hvis Sjæle Dragesæden fra Søren Smeds Trængselsdage heller ikke havde fundet nogen Rugeplads. Alle tre var de endnu lykkeligt uvidende om de Sindets Giftstoffer, der havde formørket Tilværelsen for deres Fædre.

Efter Bordet gik de to gamle Brødre deres vante Gang